

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KRESLEY COLE

a tél halottai

DEAD OF WINTER

Arkánus Krónikák 3.

*fine
selection*

Ezt nem élheti túl
mindenki.

KRESLEY COLE

a t é l h a l o t t a i

DEAD OF
WINTER
Arkánium Krónikák 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Játékosok

0. A Bolond, A Régi Idők Játékmestere (Matthew)

I. A Mágus, Az Illúzió Mestere (Finneas)

II. A Főpapnő, A Mélység Ura

III. A Császárnő, A Tövises Királynője (Evie)

IV. A Császár, A Kövek Legfőbb Ura

~~V. A Főpap, A Sötét Rítusok Ura (Guthrie)~~

VI. A Szeretők, A Perverzek Hercege és Hercegnője (Vincent és Violet)

VII. A Diadalszekér, A Komisz Bajnok

VIII. Az Erő, Fauna Úrnője (Lark)

~~IX. A Remete, Az Alkímia Mestere (Arthur)~~

X. A Szerencsekerék, A Sors Úrnője

~~XI. Az Igazság, A Szántó (Spite)~~

XII. Az Akasztott Ember, A Hátborzongató Urunk

XIII. A Halál, A Végtelen Lovag (Aric)

~~XIV. A Mértékletesség, A Bűnök Gyűjtője (Calanthe)~~

~~XV. Az Ördög, Az Ocsmány Megszentségtelenítő (Ogen)~~

XVI. A Torony, A Villám Ura (Joules)

XVII. A Csillag, A Rejtélyes Navigátor

XVIII. A Hold, a Kétség Hozója (Selena)

XIX. A Nap, A Dicső Illuminátor

XX. Az Ítélet, Az Arkangyal (Gabriel)

XXI. A Világ, A Földöntúli (Tess)

CSATATÉR

A globális, kataklizmaszerű esemény, a Villanás során a Föld felszíne hamuvá perzselődött, a víztestek elpárologtak. A növényvilág kipusztult, szinte minden állat elhullott. Az emberek többsége meghalt, de a csapás a nőket érintette a legsúlyosabban. A hónapokig tartó aszály után folyamatosan esik az eső. A Nap nem kel fel, a világ állandó sötétségbe borult. Pestis pusztít.

AKADÁLYOK

A milíciák egyesülnek, hogy megerősítsék a hatalmukat. A rab-szolga-kereskedők és a kannibálok új áldozatokra vadásznak, elsősorban nőkre. Zsákosok – a Villanás által teremtett fertőző zombik – barangolnak az éjszakában, folyadékra, leginkább vérré szomjazva.

ELLENSÉGEK

Az Arkánumok. Minden sötét korban megszületik huszonkét, természetfeletti erővel bíró fiatal, akiknek sorsa, hogy összezsapjanak egy életre-halálra folyó játszmaiban. Történeteinket a tarot kártya Nagy Arkánum lapjai örökítik meg. Én vagyok a Császárnő; most is játszunk. Célpontom: a Szeretők, akik fogva tartják Jacket.

FEGYVERTÁR

Hogy legyőzzem a Szeretőket és a többieket, igénybe kell vennem az erőimet: a fokozott gyógyulást, a képességet, hogy irányítani tudok mindent, ami gyökeret ereszt vagy virágzik, a tövistornádót és a mérget. Mert én vagyok a Méreghercegnő...

1

372 NAPPAL (VAGY 373-MAL?) A VILLANÁS UTÁN VALAHOL A RABSZOLGA-KERESKEDŐK TERÜLETÉN

BELÉGZÉS, KILÉGZÉS, BELÉGZÉS, KILÉGZÉS.

Ahogy átvágtattam a vidéken, mély, szaggatott lélegzést hallottam.

A fekete égboltról aláhulló esőcseppek beborították az arcom. A szél bele-belekapott a lovam sörényébe és a poncsóm kapucnijába.

De továbbra is hallottam a lélegzést.

A tarkómon lévő pihék égnek álltak. A lovam fújtatott, hegyezte a fülét. Az érzékeim nem voltak olyan élesek, mint Larké vagy Selenáé, de éreztem, hogy valaki – vagy valami – figyel.

Be akarnak cserkészni?

Belégzés, kilégzés.

Még gyorsabban vágtattam, kényszerítve a lovamat, hogy erején felül teljesítsen a sziklás terepen.

Azóta nem aludtam, hogy napokkal korábban elszöktem a Halál búvóhelyéről – bár a napok múlása aligha volt érzékelhető ebben az

örök sötétségben. A puszta akaraterő tartott a nyeregben. Kezdett rajtam kitörni a delírium.

Talán mégsem volt semmi a nyomomban, és a saját lélegzésemet képzeltem valaki másénak. Ha csak pár percet pihenhetnék...

Koncentrálj, Evie! Hatalmas a tét: Jack élete.

Mindenáron meg akartam menteni Jacket a Szeretőktől, Vincent és Violet Milovnicitől.

A szadista Vincent elkapta, Violet pedig úton volt, hogy találkózon a fivérével. Azok a sorozatgyilkos ikrek kíméletlenül megkínózáák Jacket az *eszközeikkel*.

Violettel készültem megküzdeni, hatalmas kockázatot vállalva. Még most sem tudtam felfogni, mit tettem, hogy elszökjek Arictól.

Az esőcseppek a szemembe hullottak, elhomályosítva a látásomat. Ahogy pislogtam, elmémben felsejlett az utolsó találkozásom a Halállal. Az acélkemény keze, ahogy megragadta a derekamat és az ágyára fektetett; a reszelős hangja.

– Ha behódolsz nekem, csak az enyém leszel. A feleségem. Bármit megteszek, hogy így legyen.

Kényszerített. Megígérte, hogy megmenti Jacket – aminek per-sze ára van.

Pislogás.

Az illata – szantálfa, fenyő és férfiaság – kábítószerként törte meg az akaraterőmet, elfojtva bennem a harc hevét. De valahogy mégis sikerült válaszolnom.

– Nem úgy lesz, ahogy tervezed.

Pislogás.

Közelebb hajolt, mohón fürkészett borostyán szemével, majd ajkát az enyémre tapasztotta. A csókja összezavarta a gondolataimat, és elfelejtettem mindent, amire emlékezmem kellett volna.

Pislogás.

– Ez az, így már sokkal jobb – mondta, ahogy levetkőztetett. – Hadd nézzelek... hadd érintselek – zihálta. Természetfeletti erővel bírt, óriási önuralomra volt szüksége, hogy ne tépje le a bugyimat.

Meztelenül hevertem előtte, borostyán szeme csak úgy izzott. Megbabonázott a fénye.

– Gyönyörű vagy, sievā... egek, tönkretesz! – mondta mosolyogva. – Most örömet érzek, ugye? – kérdezte, és én majdnem elsírtam magam.

Pislogás. Pislogás. Pislogás.

Megráztam a fejem, össze kellett szednem magam. Nem merülhettem el az emlékekben, hogy aztán mindent elveszítsek.

Miközben pánikszerűen összepakoltam a holmimat, Matthew telepatikusan útba igazított:

– Kövesd a folyót felfelé a rabszolgatartók területére! Keresd a kiégett völgyet, és haladj azon tovább! Ha elérsz a tömegsírokig, akkor túlmentél. Indulj fel a következő hegyen a köerdőhöz!

Azóta egyszer sem felelt, hiába szólítottam.

Végigmentem a kormos völgyön, majd fel a hegyen. Ömlött az eső.

Percek, órák, napok teltek el? Ki tudja? Hiába éreztem a veszélyt, alig bírtam ébren maradni. Le-lebukott a fejem. Ha becsukom a szemem, csak egy pillanatra... Előredőltem a ló sörényére, a karommal pedig átfogtam a nyakát.

Lehunytam a szemem.

Amikor kinyitottam, Havenben voltam.

A ló eltűnt. Nem esett az eső, nem fújt a szél. Csillagos volt az égbolt. Hátborzongató csend honolt körülöttem.

– Matthew, az egyik látomásodban vagyok?

Minden részlet valóságosnak tűnt. Kesernyész hamu ízét éreztem a számban, kiégett tölgy és nád szaga csípte az orrom. A Haven-ház romjai a távolban sötétlettek. Anyám halotti máglyája.

Felégettem a testét és az otthonunkat.

Jack segített neki meghalni. Megértettem, *miért*. Nem fogadtam el, *hogyan*. Ezzel nem tudtam megbékélni.

Mennyit hazudott nekem Jack!

Elöntött az anyám és a Villanás előtti életünk feletti gyász. Az új létezésem oly brutális és zsigeri volt, hogy az apokalipszis előtti emlékeim ködös álomnak tűntek.

Mi volt igaz? És mi nem?

Bár Matthew elfordult, amikor anyám meghalt, így is látott képeket a múltból. Vajon tőle származnak a halálának emlékei?

Egy fuvallat felkavarta a hamut, hangja, mint a sóhaj. Hallottam anyám elcsukló hangját, ahogy Jackhez beszél: „Használd a párnát...”

– *Ne, Matthew! Erre nem állok készen. Még nem...*

Farkasüvöltés hasított bele az éjszakába.

Magamhoz tértem a nyeregben. A zuhogó eső ködszitalássá szelídült. Mennyi ideig nem voltam magamnál?

Megdörzsöltem a szemem. Csaknem felsikoltottam. Árnyalakok vettek körül.

Várjunk csak, ezek nem is *alakok*! Kőrakások meredtek az égnek, mint a máglya hasábjai. De olyan sok, hogy szinte erdőnek tűntek. A kőerdő!

Ki fordított energiát arra, hogy ezt összehozza? És miért ilyen hátborzongató ez a hely?

– *Matthew, itt vagy?*

Végre éreztem a jelenlétét az elmémben.

– Császárnő!

– Violet már a fivérével van?

– Violet még nem érkezett meg.

Hála az égnek!

– De nemsokára.

Basszus!

– Azt mondtad, Vincent táborra pár napnyira van a Halál kastélyától. Napok óta úton vagyok.

– Arkánumok mindenütt.

Tompán hallottam a hívószavukat.

– Nézz az égre! – Joules.

– Csapdába ejt a tenyerem! – Tess.

– Súlyomként figyellek! – Gabriel.

– Íme, a Kétség Hozója! – Selena.

– Ne ezt a kezet nézd, hanem azt! – Finn.

– Óvatos és körültekintő! – Matthew.

– Szeretni fogunk, a magunk módján! – A Szeretők.

Sok Arkánum volt a közelben, vagyis már közel jártam.

– Borzalom a mélységből!

– Hogy mi?

Mielőtt rákérdezhettem volna az új hívószóra, ismét belém hasított az érzés, hogy figyelnek. Körülnéztem.

– Császárnő, egy köerdőnyire és egy tisztásnyira vagy. Akadályok.

Mozgást éreztem. A szemem sarkából láttam, hogy valaki az egyik kőrakástól a másikig oson. Aztán megláttam még egy embert. A felfegyverzett páros terepszínű ruhát viselt, és éjjellátó volt náluk. Vajon a Szeretők hadseregének katonái?

Szóval a kőrakások fedezékként szolgálnak, mint egy paintballpályán! Vajon mióta álltak lesben?

– *Matthew, bajban vagyok!*

Odacsaptam a szárral a lónak. Nem örült neki, de gyorsított. Fújtatva lavírozott a kőhalmok között.

Körbenéztem. A kettő katonából tíz lett, csőre töltött puskával merészkedtek elő. Vajon azért, mert bekerítettek?

Ahogy a terep egyre vesztett a meredekségéből, a kőhalmok is megfogyatkoztak. Végül megláttam magam előtt a tisztást, amelyikről Matthew beszélt.

Leesett az állam. Növényzet híján az egész egy hatalmas ingovány volt, víz és szenny kavargott a hatalmas kráterekben.

A tisztáson túl egy legalább tíz méter magas fal emelkedett. Vajon mi volt mögötte?

Lövés dördült, és a fejem mellett elsüvített a golyó. A lovam megriadt a hangtól.

– Gyerünk! GYERÜNK!

A pániktól a körmeim tüskés karmokká változtak, és átszakították a kesztyűm. A mintáim tekeregni kezdtek a bőrömon.

Újabb lövés dördült. A golyó a sárba csapódott a lovam patája mellett. A ló felnyerített, és gyorsított a vágván.

A katonák szándékosan nem találtak el. Élve akartak elkapni minket.

Nők és lovak, két elképesztően értékes árucikk.

A falat fürkésztem. Láttam, hogy férfiak őriznek egy gyengén kivilágított kaput.

– *Arra menj, Császárnő!*

A lovam a tisztáson vágatott. Az előttünk lévő fal olyan volt, mint egy sánc. Tudtam, hogy elkapnak, mielőtt elérjük. Feltűnt valami élénk színű: egy oszlophoz erősített, kézzel készített tábla, rajta vörös

koponyával, keresztbe tett csontokkal, és egy felirattal: „Vigyázz, ak-nák!”

Ez megmagyarázta a krátereket.

– *Ugye viccelsz, Matthew?* Mögöttem katonák, előtttem aknák. –
Hogyan jutok át egy aknamezőn?

Velőtrázó kiáltást hallottam magam mögött.

Hátrapillantottam. Már csak kilenc katona volt a nyomomban. Gyorsan közeledtek. A szélén lévők célba vettek a fegyvereikkel.

Újabb szörnyű kiáltás.

Majd még egy.

Tűzet nyitottak. Ködben felvillantak az eldördülő pisztolyok. Nem tudtam, mitévő legyek.

Előrefordultam. Üvöltöttem.

Három katona állt előttem, puskájukkal az arcomra céloztak. A lovam felágaskodott, és feléjük rúgott a patájával.

A többi fegyveres terelt ezek felé!

Feltűnt mögöttük egy fekete szörnyeteg a sötétben. Arany szeme lámpásként világított a sötétben.

Küklopsz! Lark ideküldte az egyszemű farkasát, hogy megvédjen?

Felvillantva tör méretű karmait, a hatalmas szörnyeteg hátborzongatóan vicsorgott. A katonák megfordultak.

Küklopsz rávetette magát a megriadt férfiakra, és leterítette őket. Agyarai könnyedén hatoltak át csonton, fémen. Testrészek repkedtek a levegőben, szökőkútként spricelt a vér. Összerezzentem, noha hozzá voltam szokva az efféle látványhoz.

A farkas felnézett a mészárlásból, és ráfordult a mögöttem lévő ledermedt katonákra. Azok a rohadékok csapdába tereltek, de Küklopsz *megette* a csapdát.

A vértől csöpögő szörnyeteg láttán a katonák gyorsan elmene-
kültek.

Küklopsz rám nézett, és csóválni kezdte a farkát.

– Ügyes farkas! Jó fiú!

– *Vágtass az erődhez!* – mondta Matthew. – *El kell jutnod a falhoz!*

– *Mi van a falon túl?*

Nem tudtam, hogy Matthew nem a Milovniciék táborába küld-e.

– *VÁGTASS!*

– *Az aknák közé? Fel fogunk robbanni!*

Az öngyógyulással nem mennék semmire. Nem tudok regenerá-
lódni, ha cafatokra szakadok.

– *Balra!*

Matthew irányított a veszélyben. Odafordultam Küklopszhoz.

– Nem tudom, érted-e, amit mondok, vagy hogy Lark irányít-e
téged, de ha nem tudod visszavetíteni a végtagjaidat, jobban te-
szed, ha követed a lovamat – mondtam. A farkas még mindig sántí-
tott az Ördög kártyával vívott küzdelem után.

Ahogy Küklopsz felhorkant, vérbuborékok képződtek az orránál.
Úgy cipelt a szájában egy letépett kart, mintha rágójáték lenne. Be-
állt mögém.

– *Bízom benned, Matthew* – nyeltem egyet, és balra fordultam a
lóval.

– *NEKEM balra!*

Gyorsan korrigáltam, Küklopsz követett.

– *Gyorsabban, Császárnő, vagy a Dések kiismerik az aknalabirin-
tust!*

– *A mit? És kik azok a Dések?*

– *DS, Délkelet serege. Menj jobbra három másodpercig, aztán for-
dulj balra!*

Visszafojtott lélegzettel fogtam a szárat. Egy Mississippi, két Mississippi, három Mississippi.

– *Gyorsabban!*

Egy telepata Arkánummal a fejemben és egy hatalmas farkassal a sarkamban szeltem át az aknamezőt.

Megint hallottam a ziháló lélegzést. Szóval a farkas követett! Ha túlélem ezt az éjszakát, örökre Lark adósa maradok.

Kinyílt a kapu. Hajtottam a lovat, hogy mielőbb elérjük az erődöt.

Fogalmam sem volt róla, mi vár rám...

2

A KAPU BECSUKÓDOTT KÜKLOPSZ FARKA MÖGÖTT.

Matthew már várt ránk, mosolyogva üdvözölt minket. Amikor odajött, és kinyújtotta felém a karját, rongybabaként estem le a nyeregből. Támogatott, hogy állva maradjak.

– Mi ez a hely? – kérdeztem, és körbenéztem. A falak fémhulladékból készültek: motorháztetőkből, forgalmi táblákból, betonvasból. Katonai sátrak álltak elszórtan a nagy területen, védett fáklyák lógtak a kifeszített köteleken.

– A vadász serénykedett, amíg oda voltál.

– Ez Jacké? – kérdeztem. Lovak álltak az istállóban, tyúkok kotkodácsoltak a ketrecben, többtucatnyi ember ténfergett erre-arra.

Természetesen mind férfi. Csak úgy bámultak rám – mint nőre – és a természetes, egyszemű testőrökre, aki épp befalta az emberi rágójátéka maradékát. *Egy farkasnak ennie kell.*

Matthew levette a kabátját, és feltúrte az egyik ingujját.

– Vedd le a kesztyűd, Császárnő!

Megtettem, túl gyenge voltam, hogy ellenkezzek. Úgy szédültem, mintha az imént szálltam volna le egy forgó hintáról.

Elővett egy kést, és megvágta a karját, mielőtt megállíthattam volna, majd rácsorgatta a vérét az ikonokat rejtő kezemre.

– A Játékmester vére. Védelmet ad – mondta. Bíborszínű vére ráfolyt a két Arkánum-áldozatom jelére. – Sok az Arkánum, de velünk vannak az igazak. Senki nem támad megszentelt földön.

– Igazak?

– Igaz szívűek. Hűségesek... egy ideig – tette hozzá komoran.

Matthew létrehozott egy harcmentes övezetet – olyan erővel, amelyről eddig nem volt tudomásom.

Felpillantottam rá. Az elmúlt három hónap alatt még magasabb lett. Volt már a születésnapja? Betöltötte a tizenhetet? Vízhatlan orkándzseki, gyapjúing, farmer és túrabakancs volt rajta, minden darab újnak tűnt. Vajon Jack szerezte neki a ruhákat?

Ahogy Aric nekem? Megborzongtam.

– Köszönöm, Matthew. Biztonságban idevezettél.

Rám nézett azzal az elbűvölő kiskutyaszemével.

– Császárnő a barátom? – kérdezte most, amit korábban mindig kijelentett. Hogy dühös voltam-e, amiért felfedte Jack hazugságait? Tomboltam, amikor elmondta Aricnak, hogyan semlegesítheti az erőmet, bár ezzel Matthew valószínűleg megmentette az életemet.

Talán csak el kellett fogadnom, hogy mindent okkal tesz. Bízam benne, amikor átvezetett az aknamezőn, és az irányítására hagyatkoztam, amikor elszöktem a Haláltól. De teljesen megbízni Matthew-ban az maga a szabadesés. Vajon készen álltam rá?

A Villanás előtt az élet túl rövid volt a nehezteléshez. De most...

– Evie a barátod – mondtam, és szorosan megöleltem. – Matthew, hol van Jack? – kérdeztem, amikor elhúzódtam.

– A vadász a közelben van.

– Hogyan jutok el hozzá?

– Ló.

Egy fura, középkorú alak közelített felénk. Gyanakvó pillantást vetett a farkasra, majd megfogta a lovam kantárját, és megígérte, hogy ellátja. A ló. Megfogadtam magamban, hogy növesztek neki valami csemegét.

– Kik ezek az emberek? – kérdezősködtem tovább. Egyesek fegyvert pucoltak, mások vizet melegítettek és mostak.

– Emberek. Jack gyűjti őket. Szeretem a levesüket.

– Tudják, mik vagyunk?

– Jack elhiteti velük, hogy istenek vagyunk. Arkánum-erődnek nevezik ezt a helyet, ami a Villanás után egy évvel épült.

– És mi van azzal, hogy nem fedjük fel magunkat? Azt mondtad, Arkánumoknak és mezei halandóknak nem jó együtt; hogy az emberek elpusztítják, amitől félnek.

Matthew vonásai nyugtalanná váltak.

– Nem maradt annyi ember.

Ezt majd később megbeszéljük.

– Matthew, el kell jutnom a...?

– Az őrtorony! – mondta, majd kilépett a sáros terepet átszelő ösvényre. Elindult.

– Micsoda?

A lábam olyan gyenge volt, hogy alig bírtam vele lépést tartani.

Küklopsz mellettem lépdelt. Sebhelyes pófája a fejem magasságában volt, koszos bajsza szinte csiklandozta az arcomat. Hatalmas mancsával sárpacákat fröcskölt a nadrágomra. Tényleg egy emberi ujj akadt a loncsos szőrébe az álla alatt?

– Te küdtél látomást anyámról? Vagy álmodtam? – kérdeztem Matthew-t, ahogy az erőd túlsó vége felé követtem. Hátranézett.

– Az ellenségeink nevetnek. Ütés és őrület. Esés és csapás.

Ez volt a válasza? Néha legszívesebben elkaptam volna a grabancát, hogy jól megrázzam!

– Itt vagyunk.

A hátsó falnál egy három emelet magas, fémborítású szerkezet állt. Matthew felmászott a tetejére egy létrán.

Követtem, a farkas lent maradt. Zihálva-nyögve haladtam fokról fokra.

– Beszélhetnénk... Jack... kiszabadításáról?

Odafent Matthew félretolt egy rendszámtáblát, ami egy rést takart.

– Császárnő – intett, hogy nézzek ki.

– Rendben, mit kell néznem? Nahát!

Egy kilátótornyon álltunk, a szakadék szélén. Alattunk egy folyó kanyargott, legalább olyan széles, mint a Mississippi. Lenyűgöző látványt nyújtott. Az eső előtt nem léteztek ilyen víztömegek.

– Az erőd elhelyezkedése zseniális!

Az aknamező három oldalról volt határos a fallal, a negyediket a meredek szirt és a folyó védte.

– Jack – mondta Matthew. – Az Arkánium-erőd belőled nőtt ki. A küldetés...

Miután nem talált rám a Halálnál, Jack a Szeretőket vette célba értem – és saját magáért. Bosszút akart állni a Milovniciken. A folyón túl egy másik sziklaszirt magasodott. Tűzrakások tarkították a tájat, mindenütt sátrak álltak kilométer hosszan. Sziklás kiszögellések védték a területet a támadástól.

– A Délkelet serege? – kérdeztem. Hatalmas volt. Megpróbáltam elképzelni, hol tartják fogva Jacket. Annyira közel voltam hozzá...

– A DS fele. A déliek. Az északiak is a közelben vannak.

Ami azt jelenti, hogy Violet sincs messze. Hogyan találjuk meg Jacket, mielőtt ideér?

– Lecsillapodik majd a szél? – kérdeztem. Beugrott, hogy ha spórát küldök le idefentről, az összes katonát elaltathatom. Utána csónakba ülök, behatolok a táborba, és kiszabadítom Jacket.

– Egész éjjel fúj a szél. És nappal is.

Ennyit az ötletemről...

Lövések dördültek a folyón túlról, egyszerre rengeteg. Összerándult a gyomrom, ahogy a morajt felerősítette a víz.

– Ugye, nem őt...? – fordultam oda Matthew-hoz.

– Nem. A napi kivégzés.

A Milovnicik így tartottak rendet az embereik között.

Megkönnyebbülésemben akkorát sóhajtottam, hogy szinte büntudatom támadt. Aztán arra gondoltam, mit érezhet Jack a lövések hallatán.

– Azt hiszi, nem jön segítség – suttogetta Matthew. – Tudja, hogy nem szökhet meg. Azt hiszi, a barátai halottak.

Jack egyedül volt, remény nélkül. Majd beleszakadt a szívem.

– Jack... fél?

– Biztos benne, hogy meghal. Meglepő, hogy egy cseppnyi félelem sincs benne.

– Ez biztos? Soha nem tudta őt jól olvasni.

– Három hónap gyakorlás.

– De nem látod a jövőjét, ugye?

– Soha nem is akartam – vontam össze a szemöldökét Matthew.

– Meg tudod neki mondani, hogy jövőnk?

Matthew szó nélkül lemászott a létrán, én lomhán követtem.

– A szövetséged megsérült – mondta odalent.

Mire célzott ezzel? Hogy a szövetségeseimet megsebesítették, vagy hogy a szövetség megingott?

– Elviszel Finnhez és Selenához? – kérdeztem. Hónapok óta nem láttam őket.

– Az udvaron át a barakkoknál.

Matthew ismét megindult, a deszkákon egyensúlyozva. Küklöpszal az oldalamon a nyomába szegődtem. Átvágtunk a központi területen, talán ez lehetett az *udvar*. Amikor Matthew megállt egy sátor előtt, intettem a farkasnak, hogy maradjon odakint. Ingerületen fújtatót, majd lefeküdt a sárba.

Nagy levegőt vettem, lehajtottam a kapucnimat, és beléptem a sátorba. Matthew követett.

Selena és Finn függőágyban feküdt. Az Íjász karja – amelyikkel lő – fel volt kötve. Egy nyílveaszó hevert az ölében, a tollakat simogatta, és látszólag a semmibe bámult. Finn egyik lábát rögzítették, és egy túrahátizsákra polcolta fel. A függőágya mellett volt egy mankó.

A sátor közepén lobogott a tűz, a füst a tetőn át távozott. Több Arkánus is a tűz körüli padokon üldögélt: a Torony, az Ítélet és a Világ hármass szövetsége.

Joules alaposan végigmért. Gabriel biccentett az egyik szárnyával köszönésképpen. Tess Quinn bátortalanul integetett. Tővig rága a körmét. Matthew leült mellé.

– Nézzenek oda, csak nem a mi kis Császárnőnk? – mormogta Joules ír akcentussal.

Selena azon nyomban felült, ezüstszőke haja beborította a vállát.

– Evie! – kiáltott Finn. – Hogy szabadultál meg a Haláltól?

Bonyolult lett volna elmagyarázni.

– Alkalom adódott a szökésre, és kihasználtam – feleltem. Ellop-
tam a Halál lovát, a nyergét, egy új túrazsákot és egy hi-tech öltözé-
ket. – Nem fontos. A lényeg, hogy itt vagyok.

– Az én ajánlatomat mégsem fogadtad el – vetette oda Joules. Vö-
rös haja kusza, tekintete gyanakvó volt.

Selena – aki nem is üdvözölt – végre megszólalt.

– Ha sikerült elszöknöd a Haláltól, akkor elhozhattad volna
Joules fizetségét.

Nem Aric volt az egyetlen, aki üzletet ajánlott Jack megmentésé-
re. Joules a Halál levágott fejét kérte cserébe a mentőakcióért.

– Ez nem ilyen egyszerű – magyaráztam. – A dolgok nem úgy
vannak, mint hittük.

– Volt arra esélyed, hogy megold a Kaszást vagy sem? – szegezte
nekem a kérdést Joules. Bármit is olvasott le az arcomról, felkiáltott.
– Naná, hogy volt, basszus! Kinyírhattad volna a Végtelen Lovagot!
Azt a rohadékot, aki mindig győz!

– A Halál meghal, J. D. él. Az egyenlet melyik fele nem világos
számodra? – kérdezte Selena elhűlve.

– Majd később mindent megoldunk – mondtam az aggodalom-
tól és kimerültségtől elcsukló hangon. – Egyelőre koncentráljunk
a...

– Azért kötöttünk szövetséget, hogy legyőzzük a Halált – vágott
a szavamba Selena. – A te kezdeményezésedre. Amikor Matthew el-
mondta, hogy visszanyerted az erőd, azt hittük, bármit megteszel,
hogy kiszabadítsd Jacket, főleg a pszichopata Szeretők karmai kö-
zül! De te mindnyájunkat elárultál! Leginkább J. D.-t! Tudod te, mit
művelnek majd vele?

Nagyi elmondta, hogy a Szeretők kegyetlenül megdelejezik az ál-
dozataikat, akik összetévesztik a kínzást és a fájdalmat a gyönyörrel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Van egy ötletem! – kiáltottam. A mintáim megelevenedtek a bőrömön, ami mindig az érzelmi felfokozottság vagy az agresszió jele volt, de türelmet erőltettem magamra. – Szóval ne vitatkozzunk olyasmiről, amin nem változtathatunk, hanem lássunk neki a mentőakció megtervezésének!

Gabriel berepülhetne a sereg fölé, hogy felderítse a terepet, jól ismeri a folyón túli vidéket.

– *Lássunk neki?* – horkant fel Selena. – Vagyis még nincs terved? Neked aztán van vér a pucádban, hogy csak úgy megjelensz itt a menő ruhádban, jóllakottan! – folytatta. Pont úgy nézett rám, mint az első találkozásunkkor. – J. D. most miattad szenved! El kellett volna hoznod a Toronynak a fizetséget!

Természetfeletti gyorsasággal pattant fel a függőágyból, és támadásba lendült.